భగ్నవీణలూ బాష్పకణాలూ

"ప్రభావతి ప్రద్యుమ్నుడిని ముద్దు పెట్టుకున్నదట" అన్నాడు దిలీప్ నెంబరు మూడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ. "ఎన్నో నెంబరు?" అంటూ ఉరిమాడు—తుళ్ళిపడి మట్టగిడసలా తన్నుకని బల్లమీదకి ఎగిరి కూర్చున్న రెండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు.

దిలీప్ నెంబరు మూడు చిరాకు పడ్డాడు.

"ముందు నా మొహం మీద నుంచి నీ మొహం తీసి కుర్చీలో కూర్చో-చెబుతాను."

దిక్కు మొహంతో, కొట్టుకునే గుండెలతో బల్లదిగి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు రెండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు. దిలీప్ సావకాశంగా గోళ్ళు ఖుజించడం ప్రారంభించాడు. "ఊ చెప్పు—ఎన్నో నెంబరు వాడు" అంటూ ప్రశ్నించాడు ప్రద్యుమ్నుడు.

"ప్రభావతి మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడిని ముద్దు పెట్టుకున్నది" సావధానంగా చెప్పాడు దిలీప్ నెంబరు మూడు.

కెవ్వున అరచి, బల్లమీది ఛేంబర్సు డిక్షనరీ (జెయింటు క్యాలికో వాల్యూము—1500 పుటలు) దగ్గరికి లాక్కొని దానిమీద తలపడేసి మూర్ఛపోయాడు—రెండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు చొంగ కారుస్తూ. నలుగురూ పోగయ్యారు చుట్టూ.

ఒక హృదయం చితకటం, ఒక తీగ (హృదయ వీణ తాలూకుది) తెగటం అందరికీ వినపడింది. మొహాలు చూసుకున్నారు పరస్పరం.

ఇంత పెద్ద దెబ్బతిన్న క్షుభిత ప్రేమికుడి హృదయంపై అందరికీ జాలివేసింది.

వెంటనే అందరియొక్క జాలి, కరుణా వాళ్ళ వాళ్ళకి ఉండుకున్న హృదయాల నుండి వేయి నయాగరాల వేగంతో మూర్ఛితుడిపైకి ప్రవహించాయి.

మూర్ఛితుడి తలక్రింద చొంగిలో నానుతున్న ఛేంబర్సు డిక్షనరీ (జెయింటు క్యాలికో వాల్యూము—1500 పుటలు) ఆ ప్రవాహంలో కొట్టుకుని

పోయింది. కొట్టుకు పోతున్న ఆ డిక్షనరీని గేబుల్ ది సెకండ్ తక్షణం పట్టుకుని, మూలగా ఉన్న తన బల్ల దగ్గరికి చక్కా పోయాడు—తను రాస్తున్న ఇంగ్లీషు ప్రేమలేఖలో మంచి మంచి మాటలు రాయడానికి.

*　　　*　　　*

ది యునైటెడ్ లవర్స్ అసోసియేషన్ - ఇన్‌కార్పొరేటింగ్ ది ప్లెటోనిక్ లవర్స్ సిండికేట్ యొక్క కార్యనిర్వాహక వర్గం వారు పై సంఘభవనంలో కమిటీ అధ్యక్షుడు శ్రీ ప్రేమానంద స్వరూప్ జూనియర్ అధ్యక్షతన అత్యవసర అసాధారణ సమావేశం జరిపారు—మధ్యాహ్నం మూడున్నర గంటలకి.

అయిదు నిమిషాలపాటు తీవ్రస్థాయిలో తర్జన భర్జనలు జరిగిన అనంతరం ప్లెటోనిక్ లవర్స్ సిండికేట్‌వారు "సుమ బాణ రాణీ—ఘన శ్యామల వేణీ - సుమ కోమల వాణీ - శరణం నమామీ" అనే ప్రార్థన పాడారు.

ఆ తరువాత దేశవాళీ దొరలూ, ఇమిటేషన్ దొరలూ కలిసి "ఓ మై డార్లింగ్ ఐవానా లవ్ యర్" అనే గీతాన్ని బృందగానం చేశారు.

తరువాత అధ్యక్షుని సూచనపై అందరూ కలిసి-ఇందాక మూర్ఛ పోయి, ఇంకా అలాగే వున్న రెండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడి పట్ల సాను భూతి ప్రకటిస్తూ ఒక తీర్మానం చేశారు.

ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు లేచి, పై తీర్మానంలో "మూర్ఛ" అనేపదం తొలగించి, ఆ స్థానంలో "మృతి" అనే పదాన్ని చేర్చాలని కోరుతూ తెచ్చిన సవరణ తీర్మానాన్ని సభవారు ఏకగ్రీవంగా చీత్కరించి త్రోసి పుచ్చారు.

అనంతరం రెండో అంశం చర్చకు వచ్చింది. ప్రభావతిచేత

ముద్దు పెట్టుకొనబడినాడని చెప్పబడుతున్న సదరు మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడిపై క్రమశిక్షణ చర్య తీసుకోవాలనీ, అమరమైన ప్రేమకు శారీరకమైన, అశాశ్వతమైన, ఐహికమైన విషయాలను జోక్యంచేసి సదరు "ప్రేమ" అనే పదాన్ని పైన చెప్పబడిన మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు కలుషితం చేశాడనీ, ప్లేటోనిక్ లవర్స్ సిండికేట్ వారు తీర్మానం ప్రతిపాదించారు.

ఆ తీర్మానం ఆమోదింప బడని పక్షంలో, యునైటెడ్ లవర్స్ అసోసియేషన్ నుంచి తమ పార్టీ వారు విడిపోగలరని ఒక బెదిరింపు కూడా చేయబడింది. తీర్మానం ఓటుకు పెట్టగా ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించ బడింది.

సరే నంటే సరే అన్నారంతా.

మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడిపై విచారణ జరిపే నిమిత్తం ఫుల్ బెంచి న్యాయమూర్తులు కూర్చున్నారు. ఇందులో ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు ఉండరాదని ఒకాయన సవరణ తెచ్చాడు. కాని సదరు ఒకటోనంబరు ప్రద్యుమ్నుడు లేచి, ఒళ్ళు విరుచుకుని సావకాశంగా ఆవలించడం మొదలు పెట్టాడు; కండలూ గిండలూ, ఒళ్ళూ గిళ్ళూ ప్రదర్శిస్తూ, ఆవలింత ముగిసేయగానే పై సవరణ ఉపసంహరించుకో బడినట్లు ప్రకటించబడింది.

విచారణ ప్రారంభమైంది. కాని ముద్దాయి ఏడీ?

"ఏడీ... ఏడీ!" అన్నారంతా... "అరే రాలేదే" అన్నారంతా. ఆశ్చర్యపోయారు ఏకగ్రీవంగా. ఛీత్కారాలు ప్రారంభమయ్యాయి.

నౌకరు కుర్రాడు ఒగురుస్తూ వచ్చాడు ఆ మూలనించి.

"ఉంకో తీగె తెగిందంటండి రొండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు గోరికి" అన్నాడు.

అందరూ విస్తుపోయారు. దిలీప్ నెంబరు ఒకటి బరువుగా నిట్టూర్చాడు. రెండు హృదయతంత్రులు పది నిముషాల తేడాలో తెగడ మంటే సామాన్యం కాదు........

"ఒరేయ్! బాష్పాలెన్నిరా!"

"పాతికండి. గొట్టాల్లో కెక్కించారండి——నెక్స్టాట్టి."

అధ్యక్షుడు దాదాపు గంభీరస్వరంతో చిన్న ప్రకటన చేశాడు. "సోదరులారా! ఇది ఆపత్సమయం. ప్రమాద సమయం. రెండోనెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు మూర్ఛనుండి క్షేమంగా కోలుకోవాలని మనందరం కలిసి రెండు నిముషాలు ప్రార్థన చెయ్యాలి. మూర్ఛితుని క్షేమం కోసం, అతని గౌరవార్థం అతని ఖర్చుపై మనం ఒక రౌండు కాఫీ—తలకి ఒక కప్పు చొప్పున— స్వీకరించాలి. అంతవరకూ మూడోనెంబరు ప్రద్యుమ్నుడి పైన విచారణ వాయిదా వేయబడుతుంది."

కాఫీలకు నౌకరు వెళ్ళాడు.

దిలీప్ నెంబరు మూడు (ఇతడిని ఇటుపై దిలీప్ త్రీ అని వ్యవహరిద్దాం.) మాత్రం ఈ ధర్మం కాఫీ పుచ్చుకోదలచలేదు. వేరేకాఫీ, ఒకప్లేటు బజ్జీ తనకి విడిగా తెమ్మని ఇంకో కుర్రాణ్ణి పంపాడు.

అతనికి నవ్వు వచ్చింది. "పిచ్చిమాలోకం—ఉత్త జిడ్డిమూక" అనుకున్నాడు తన బల్ల దగ్గరికి పోతూ - రికామీగా తిరిగే వెర్రి వెధవలు, వీళ్ళకి ప్రేమంటే ఏం తెలుసు?.... వాడు దొంగ మూర్ఛ పోవడం, వీళ్ళంతా సానుభూతి పారబోసి వాడి డబ్బులతో కాఫీలు తాగెయ్యడం.... కపట నాటకం ....ప్రేమ....ప్రేమ....ఎంత పవిత్రమైనదీ ఆ మాట.... సరోజకే తగింది ఆ మాట" అనుకున్నాడు.

భావానుగుణ్యంగా రంగులు మారుతున్న అతడి ముఖం సరోజ జ్ఞాపకం రాగానే ఎర్రబడింది. ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది.

సరోజ మధుబాలలా వుంటుంది. ఐహికమూ, అశాశ్వతమూ అయిన ఈ భూలోకంలో మాత్రం ఆమె పేరు సరోజ. భూలోకంలో సరోజ ఇంటరు చదువుతున్నది. నాన్నా. అమ్మా, మీసాల మామయ్యలూ, దళసరి గోడలున్న సంఘం—సరోజని చిన్నపిల్లలాగా చూస్తారు. కాని అమరమూ, పవిత్రమూ, జ్యోతిర్మయమూ అయిన ప్రేమ ప్రపంచంలో ఆమె పేరు మధుబాల. అక్కడ ఆమె దేవత. అందరూ ఆమెని పూజిస్తారు..

"తపించి, కృశించి, నశించి పోదునా" అని మధుబాలని బెదిరించే వాళ్ళు దిలీప్ శ్రీ కాకుండా ఇంకో నలుగురు ఉన్నారు. దిలీప్ నంబరు ఒకటీ, దిలీప్ నంబరు రెండూ, మిగతా ఇద్దరూ దేశవాళీ దొరలు. ఒకడి పేరు రాబర్ట్ టెయిలర్ జూనియర్, రెండోవాడు క్లార్క్ గేబుల్ ది సెకండ్. ఈ గేబుల్ ది సెకండ్‌ని వ్యావహారిక భాషలో రికామీ గొడ్డు అనడం కూడా కద్దు.

దిలీప్ శ్రీ తీసివేతలు ప్రారంభించాడు.

"మధుబాల దొరలని ఎలాగూ లెక్క చెయ్యదు. పోతే ఒకటో నెంబరు దిలీప్‌కి లావు పెదిమల విషయం మినహా ఇంకే దృష్ట్యానూ అసలు దిలీప్‌కుమార్‌తో పోలికలేదు. అంచేత వీణ్ణి కూడా తీసిపారెయ్. రెండో నెంబరు దిలీప్ మాత్రం దిలీప్‌కుమార్ నటించిన సినిమాలు చాలా చూసినందువల్ల అతగాని నడక హొయలూ అనుకరించగలడు. రూపంలో మాత్రం పోలిక సున్నా. జుట్టు కొంచెం పోలిక తెచ్చుకుంటుం దేమో. అంచేత వీడికి కూడా మైనసే."

ఇంతవరకూ సమీక్షించాక దిలీప్ శ్రీ కి ఒళ్ళు పులకరించింది. ఇంక మిగిలింది తనే. తనకి జుట్టూ, కట్టూ, (బొట్టు ఇద్దరికీ లేదు) పెది

మలు, కళ్ళు, ముఖ్యంగా హృదయం పోజు-వీటన్నిటిలో తను అసలు దిలీప్‌ని నూటికి నూరుపాళ్ళు పోలి ఉంటాడు. పొడుగు మాత్రం తక్కువ అనుకో...

"అనుకో" అనే మాట దిలీప్ శ్రీలో అనేక స్మృతులను కదిల్చింది.

"అనుకో...అనుకో..." ఎంత తియ్యగా అంది మధుబాల యీ మాటని! తను చాలా దగ్గర నుంచి విన్నాడు. రోడ్డుమీద ఎండలో నిలిచిన తన పక్కనించి వెళ్తున్నప్పుడు ఆమె చెంపలు ఎర్రబారాయి. సిగ్గు పడింది. కంగారు పడింది—తన సామీప్యాన...

దేశవాళీ దొరా, రికామీ గొడ్డూ అనబడే గేబుల్ ది సెకండ్ కాదని దబాయిస్తాడు. పది గజాల దూరంలో తను ఉన్నందువల్లనే మధుబాలకి బోలెడు సిగ్గేసిందనీ, ఆ సిగ్గు తాలూకు చివరిముక్క దిలీప్ శ్రీ కి అందిందనీ అంటాడు.

శుద్ధ అబద్ధం.... మధుబాల తనది...తను మధుబాల వాడు.

"ఛా-వాక్యం తప్పు." అనుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ.

వాక్యం వ్యాకరణం గుర్తుకు రాగానే భాష, కళ, కవిత్వం తన్నుకు వచ్చాయి.

తను స్వంతంగా కట్టిన పాట పాడుతూ మధుబాల బొమ్మగియ్యడం ప్రారంభించాడు.

"నీ చేతి రుమాలును నేనైతే

నీ చెంపను తాకే వాడినిలే" "సి"

(ఈ పాట "హమ్ తుఝుసె మొహొబ్బతు" అనే హిందీ పాట

మెట్లను అనుసరించి పాడుకొనవలెను.) పాటని ఇరవై మూడు సార్లు తిరిగి తిరిగి పాడేసరికి బొమ్మ పూర్తయింది. లక్షమాట్లు వేశాడు. తలెత్తి చూశాడు చుట్టూ. కాఫీలు వచ్చాయి. సోదరులంతా తాగుతున్నారు.

తిరిగి బొమ్మవంక చూశాడు. చూసినకొద్దీ పోలికలు కనబడ్డాయి. పోలికలు కనబడ్డకొద్దీ ప్రేమ ప్రకోపించింది. భరించలేకపోయాడు. బొమ్మ పట్టుకొని బల్ల బల్ల దగ్గరికీ బయలుదేరాడు బాధగా, జాలిగా...

"బ్రదర్! ఈ బొమ్మ ఎవరో చెప్పగలవూ?" అన్నాడు ఒక బల్ల దగ్గర ఆగి.

ఉడతలు పీకిన తాటి టెంకవలె ఎఱ్ఱగా, పిచ్చి పిచ్చిగా ఉన్న జుట్టును సర్దుకుంటూ, తల ఎత్తాడు ప్రశ్నించబడిన "బ్రదరు." అప్పటి వరకు బల్లమీద తలపెట్టి, ప్రేయసిని తలపోసుకుని దుఃఖిస్తున్నాడు అతను. అతని పేరు కిరీటరావు. కిరీటరావు మొన్న మొన్నటి వరకు ఎలిజబెత్ రాణిని మహా జోరుగా ప్రేమించాడు. మొన్న మొన్నటి నుండే రీటా హేవర్తుని గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాడు. రోజూ ఆమెకు ఉత్తరాలు రాస్తూ ఉంటాడు. టెలిగ్రాములు ఇస్తూ వుంటాడు.

ఇటలీ గిటలీ, అమెరికా గిమెరికా అతను చచ్చినా వెళ్ళడు. అతనికి బాగా నమ్మకం ఉంది. రీటా యిప్పుడు ఇండియా రావడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నది...అయినా ఆవిడకి బోలెడు పనులాయె — చక్కబెట్టుకోవద్దూ... ఆలస్యం అయినా తను మాత్రం వెళ్ళడు— రీటా పిలవకుండా...పిలవకేం చేస్తుందిలే.... బహుశా ఇవాళో రేపో టెలిగ్రాం వస్తుంది తక్షణం బయలుదేరమని. లేకపోతే మనిషే రావచ్చు— కబురు పట్టుకుని. పెట్టీ బేడా క్లబ్బులోనే పడేసి వుంచాడు కిరీటరావు. ఏమో ఏ క్షణాన ఏమవుతుందో ఏమిటోనని.

పోస్టు బంట్రోతు, టెలిగ్రాపు జవానూకూడా కిరీటరావుకి చేతిలో

చెయ్యివేసి ప్రమాణం చేశారు—రీటా హేవర్తు నించి ఏ కబురు వచ్చినా రెక్కలు కట్టుకు వచ్చి అందజేస్తామని.

రీటా కనపడగానే తను ఎలా ప్రవర్తించాలో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు కిరీటరావు... అవును తను ఏం చెయ్యాలి ? ఏం చెయ్యాలి ?—

మధుబాల బొమ్మతో మతి పోగొట్టుకున్న దిలీప్ శ్రీ సరిగ్గా ఇలాటి సమయంలో అడిగాడు కిరీటరావుని, "బ్రదర్ ఈ బొమ్మ ఎవరో చెప్పుకో" అన్నాడు.

"కిరీటరావుగారు ఇంట్లోలేరండి. రీటాతో ఇటలీవెళ్ళారు" అన్నాడు కిరీటి తల ఎత్తకుండా. దిలీప్ శ్రీ కదల్లేదు. మళ్ళా అడిగాడు. పరాకుగా తల ఎత్తి చూశాడు కిరీటి. కొంచెం ఆలోచించి జవాబిచ్చాడు.

"ఆడది".

"గుర్తు పట్టావే! ఇంతకీ ఎవరంటావ్?" అన్నాడు దిలీప్ ఉత్సాహంతో.

చాలా ఆలోచించాడు కిరీటరావు.... దిలీప్ వంక అనుమానంతో చూశాడు. తెగించి చెప్పేశాడు నిష్కర్షగా. "అబ్బే రీటా హేవర్తు కాదు. చచ్చినా కాదు. అబ్బే-ఎక్కడా పోలిక లేందే...నీ బొంద - నువ్వు బొమ్మ లెయ్యడమేవిటి? అబ్బాయ్! ఖచ్చితంగా చెబుతున్నా...శషబిషలు వద్దు.... ఇప్పుడు మూడున్నర అయ్యింది... నాలుగింటికి హెలికాప్టర్ వస్తుంది. నేను ఇటలీ వెళ్ళాలి.... నిన్నుగినా తీసుకెళ్తా ననుకున్నావేమో... అదేం కుదరదు.... అసలు సంగతి..."

ఒళ్ళు మండింది దిలీప్‌కి. మంటలకి ఆవిరొచ్చింది. ఆవిరి కన్నీళ్ళైంది. కన్నీళ్ళు కారుస్తూ బొమ్మ పట్టుకుని పక్కబల్ల దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"ఇది మధుబాల కదూ?" అన్నాడు దీనంగా.

నల్లనివాడు, చిన్న నయనమ్ములవాడు, నాలుగే అడుగుల పొడుగు వాడు.... భావకవీ, బాధకవీ అయిన "రోదసి" బాధగా నవ్వాడు.

"రా కూర్చో— ఈ కుర్చీలో—కూర్చో మిత్రమా—నా పాలిటి సత్రమా" అన్నాడు రోదసి సిగరెట్టు కోసం చెయ్యిజాస్తూ.

సిగరెట్టు ఇచ్చి కూర్చున్నాడు దిలీప్— "వీడు వెర్రి వెధవ. వీడికి ప్రేమేవిటి!" అనుకుంటూ.

సరిగ్గా రోదసి కూడా అదే అనుకున్నాడు.

"తుప్పజుట్టువాడు- వీణ్నెవర్తి ప్రేమిస్తుంది భగవాన్లూ" తరవాత- "వీడి గోల విని చూస్తా — అయినా వినకేం చేస్తా — " అనుకున్నాడు. "తప్పదుగా - చెయ్యక దగా -" అని మళ్ళా అనుకున్నాడు.

"ఈ బొమ్మ ఎవరో చెప్పవ్?" అన్నాడు దిలీప్ శ్రీ దీనంగా.

రోదసి హసించాడు.... నశించిన హృదయుంతో. జేబులోంచి ఓ చిన్ని పుస్తకం తీశాడు. "ఇదుగో యీ పద్యం— పరమ హృద్యం. నేను రాశా— విన్న నిశా... ఇది మొదట విని, ఈమె ఎవరో, ఈ నా రాణి ఎవరో చెప్పుకో... తరువాత నేను నీ బొమ్మ ఎవరో చెప్తా" అన్నాడు.

"గోవిందా గోహోవిందా" అనుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ.

రోదసి తను రాసిన పాట చదివాడు.

"ప్రేయసి! నువ్వో చిన్న కురంగం

పాపం నీది నిర్మలాంతరంగం

నేను తప్ప మిగతావాళ్ళు నీకు చేస్తారు శృంగభంగం

అందుకే నాకు తప్ప అందరికీ తిప్పు తారంగం

వీడున్నాడే – వీడు!

(అంటే "నేను" అనేవాడు)

వీడు బహు మంచివాడు

అందరి లాంటి వాడూ కాడు

వీడి లాటి వాడు వీడే

ప్రేయసీ!

తారంపం తారంపం తరరంపం

  నీ కోపం నా పాలిటి బంపం

జింపం జిగి జింపం జిగి జింపం

  వస్తోందదుగో భూకంపం

కాని నాకు ఎంత మాత్రం రాదు కంపం

  నిత్యం చేస్తాను నీ నామ జపం

పాడకు పాడకు తారంగం

నా పాలిటి ముద్దుల కురంగం

భరిస్తాను నీ పరాకు

కాని ఒద్దు బాబోయ్ చిరాకు

వీడు కేవలం ని   టి ఎంగిలాకు

"ఇంకా ఎంతుంది?" అన్నాడు దిలీప్ త్రీ.

"రెండు పేజీలు" అంటూ రోదసి ఒగర్చాడు.

"ఫస్టుగా ఉంది.... ఎవరో చెప్పనా?"

"అంతా వినందే!"

"తెలిసిపోయిందిగా....స్పష్టంగా కొట్టొచ్చినట్టు తెలిసిపోతుంటేనే"

"ఎవరంటావ్ ?"

"హిహిహి... ఇంకెవరోయ్...రోదసి యొక్క ప్రేయసి"

"హోహోహో... కరెక్ట్... పెర్ఫెక్ట్...."

"ఊఁ.... ఇప్పుడు మరి నా ఛాన్సు. ఈ బొమ్మ ఎవరో చెప్పు"

రోదసి ఆలోచన అభినయించాడు. "అవును గాని ఓ రూపాయి అప్పిచ్చెయ్యి— రేపిస్తాలే" అన్నాడు. దిలీప్ రూపాయిచ్చాడు.

"థ్యాంక్స్ ... ఇపుడు చెప్పనా .... నీ హృదయరాణి, దయ రాణి యిరాణీ: రాణి — కాని అమోఘమైన పోలిక వచ్చిందిలే."

చిరునవ్వుతో సంతృప్తి ప్రకటించి, వందనాలు చెప్పి సెలవు తీసుకున్నాడు దిలీప్ ఫ్రెండ్.

దిలీప్ బాధపడడం ప్రారంభించాడు... మధుబాలకి జాలిలేదు. తను ఎన్ని లేఖలు రాశాడు! ఎన్ని కార్డులు పంపాడు!! ఎక్కడా చలనం లేదే!!! అధమం అవి అందుకున్నట్లేనా సూచన కూడా లేదే!....

తక్షణం ఒక తుది లేఖ రాయ నిశ్చయించాడు. ఈ దెబ్బతో తేలి పోవాలి వ్యవహారం. మూడు సంవత్సరాల ప్రేమ కలాపం - వన్ సైడ్ ట్రాఫిక్కే అనుకో ..

ఉద్రేకం పొంగిపొరలింది. కలం తుది లేఖల శాఖవైపు పరు గెత్తాడు. బరువెక్కిన హృదయంతో కూర్చున్నాడేమో – చివికిన పాత కుర్చీ ఫెళఫెళమంది కాని విరగలేదు పాపం!

ఆశ నిరాశ, జయం అపజయం, జీవం మరణం సంధించే జంక్షన్

పంపిది తుది లేఖల శాఖ. అన్ని ప్రయత్నాలూ వ్యర్థమై, నిరాశతో, తెగింపుతో అక్కడ కూర్చుని తుది లేఖ రాస్తారు ప్రేమికులు. ఈ తుది లేఖ జయం, సంతోషం చేకూర్చవచ్చునేమో అనే ఒక సన్నని ఆశ మిగిలి వుంటుంది వాళ్ళలో.

అందుకే ఈ శాఖ గోడమీద ఒక నల్లని పట్టు తెర, దాని మీద దూరదూరంగా ఎర్రని దీప కళికలూ ఉంటాయి. ఈ తెరకి కొంచెం పైన ఒక చితుకుతున్న హృదయం, ఒక భగ్నవీణ, కొన్ని బాష్పకణాలూ త్రివర్ణాలలో చిత్రింపబడి వుంటాయి.

కాగితం కలం తీసుకుని ఏకధాటిగా రాసేశాడు దిలిప్ శ్రీ—ఒక సుదీర్ఘమైన తుదిలేఖని.—

శ్రోతని పిలిచాడు.

ఈ క్లబ్బులో మొత్తం ముగ్గురు శ్రోతలున్నారు—వాళ్ళు ఎవరినీ ప్రేమించరాదు. ఎవరిచేతా ప్రేమించబడరాదు. కేవలం బాధిత ప్రేమికుల విషాద గాధలు విని సానుభూతి పూర్వకమైన సలహాలు యివ్వటం వాళ్ళ విధి. ఆ మాటకొస్తే ఈ శ్రోతలు "అసలు బాధపడుతున్న ప్రేమికుడి" కన్న రవంత ఎక్కువ బాధపడాలి.

శ్రోత వచ్చాడు. వాడు రావటమే దీనవదనంతో వచ్చాడు. "ఏం చేస్తాం. ఇది యిలా జరగాల్సింది కాదు. నేను ద్రవించి పోతున్నాను మీ బాధచూసి" అన్నధోరణిలో మొహంపెట్టాడు. సరాసరి వచ్చి "చదవండి" అన్నాడు. లేఖ చదివాడు దిలీప్.

ఇద్దరూ బోలెడు బాధపడ్డారు జమిలిగా. దిలీప్, మధుబాలని తిట్టాడు.

"మీరు ఇంత బాధపడ్డారు కాబట్టి తిట్టారనుకోండి- కానీ, ఎలాగేనా అలా తిట్టకండి-ఏమో..." అన్నాడు శ్రోత.

దిలీప్, మధుబాలని పొగిడి తనని తిట్టుకున్నాడు.

"ఆ! మీకు పిచ్చిగాని ఆడదానికోసం మీరు, మిమ్మల్ని ఇంత తిట్టు కోవడం శోచనీయం...." నసిగాడు శ్రోత.

"నీకు తెలీదు శ్రోతా - నేను శుద్ధ వెధవని" అన్నాడు దిలీప్. పరాగ్గా వున్న శ్రోత "అవుననుకోండి... కానీ..." అన్నాడు. ఏవగించు కున్నాడు దిలీప్.

"సరే గానీ- ఈ ఉత్తరం చివర నల్లని సిరా చుక్క పెడితే బావుం టుంది కదూ" అన్నాడు.

"వండర్ ఫుల్- చాలా ఎఫెక్టివ్‌గా ఉంటుంది. నిరాశ, వేదన స్ఫురింపజేస్తుంది ఆమెకు" అన్నాడు శ్రోత ఉషారుగా.

"ఏమిటా ఉషారు - నవాబు గారి అల్లుడిలా" అన్నాడు దిలీప్ చిరాకు పడుతూ.

శ్రోత తల వంచుకున్నాడు నిశ్శబ్దంగా.

నౌకరు రెండు కాఫీలూ, ఒకప్లేటు బజ్జీ తెచ్చాడు. దిలీప్ ఓ బజ్జీ తిన్నాడు. రెండోది చేత్తో పట్టుకుని ఆగాడు.

"శ్రోతా-పోనీ యింకోటి చేస్తే-" అన్నాడు మెల్లిగా. శ్రోత తల ఎత్తాడు.

దిలీప్ చెప్పాడు. "నేననేదీ — పోనీ ఆ నల్లచుక్క మానేసి కొంచెం లావుగా ఎర్రని. గీత పెడితే."

శ్రోత ముఖం వికసించింది. "నేననుకున్నానండీ ఇందాకనే ఎరుపు పెడితే రక్తం, ప్రమాదం జ్ఞాపకం వస్తాయి. మీకు మీరు ప్రమాదాన్ని చేసుకుంటాననే బెదిరింపు కనబడుతుంది."

"రైట్ రైట్....ఎఱ్ఱగీత బెస్టు. చూడు శ్రోతా—నీకు నేనెంతో ఋణపడి వున్నా నీ సలహాలకి—నాకు తట్టలేదు సుమా. నువ్వు ఎవర్నీ లవ్ చెయ్యవేం?"

శ్రోత మోడెస్టుగా మొహం పెట్టాడు.

"ఇదివరకు చేశానండి. అదంతా ఒక విషాదగాధ... వింటే బాధ ...గుండెల్లో రొద... ఎదుటి వాడికి సొద....నా పాలిటి చెద...ఓ సుంద రిని ప్రేమించానండి.... ఓ మాటు ఆ అమ్మాయి యింటికెళ్ళా... కార బ్బాంది చేతిలో పోసిందండీ చేతులు తగిలాయి—కళ్ళు కలిశాయి— ఎదలు వెలిగాయి— ఆ మట్టున ప్రేమించానండి. గడియారం అమ్మేసి, ఉద్యోగానికి రిజైనిచ్చి, ఆ రోడ్డులో తిరిగే వాడిని—హోటల్లో వేళ్ళాడే వాడిని. అప్పడప్పుడు వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాడిని. కొన్నాళ్ళు ఆ అమ్మాయి బాధగా చూసింది— తరువాత ఆమె సినిమా వాళ్ళతో...." అంటూ తల వంచుకున్నాడు శ్రోత.

దిలీప్‌కి ఒళ్ళు మండి పోయింది. పొరబాటున అడిగితే తన కథతో పాటు వాడి కథని మహా పవిత్రమైనదిలా ఏకరువు పెట్టినందుకు శ్రోతని మళ్ళీ ఏవగించుకున్నాడు. అర నిముషం నిశ్శబ్దం పాటించి హఠాత్తుగా అన్నాడు.

"శ్రోతా! చూడు—నువ్వు వెయ్యి చెప్పు, లక్ష చెప్పు—ఎఱ్ఱగీత కన్న నల్లచుక్క మంచిదోయ్"

రెండు క్షణాలు ఆలోచన అభినయించి శ్రోత చిరునవ్వుతో సమ ర్థించాడు. "అంతే, అంతే! ఆలోచించి చూస్తే అదే మంచిదనిపిస్తోంది నాకూను. ఎరుపులూ, రక్తాలూ, బెదిరింపులూ కన్న నల్ల చుక్క పెట్టి, నిరాశనీ బాధనీ సూచిస్తే నయం."

చేతిలో యిందాకటి నుంచీ నలుపబడుతున్న రెండో బజ్జీ నోట్లో వేసుకుని బిక్క మొహంతో సందేహం ప్రకటించాడు దిలీప్. "శ్రోతా ఏమవుతుందో ఇదంతా! నాకు అనుమానంగా వుంది. దీనిక్కూడా యిది వరకు ఉత్తరాల్లా జవాబు లేకపోతే!"

"అబ్బే! తప్పకుండా ఉంటుందండి."

"ఉండకపోతే?"

'నీ కర్మం' అనుకున్నాడు శ్రోత—కాని బయటికి ఇలా అన్నాడు. "నాకు ఒక్కటే కారణం దొరికిందండి. మిమ్మల్ని చూడగానే ఆ అమ్మాయి అంత వరకూ కుడిచేత్తో పట్టుకున్న పుస్తకాలు ఎడం వేపుకి మారుస్తుంది కదండీ!"

దిలీప్‌కి అర్థం అయింది. "అవునయ్యా! అవునూ—ఎడం వేపుకి మార్చిందంటే హృదయం అన్నమాట – హృదయాన్ని సూచిస్తోందన్న మాట. పాపం ఎంత బాధపడిపోతోందో నా కోసం!" అన్నాడు దిలీప్ మూడో బజ్జీని పరీక్షగా చూస్తూ.

"శ్రోతా! నాకు మధు జ్ఞాపకం వస్తే ఏడుపొస్తోంది. నేను చచ్చిపోతా. కృశించి మరీ నశిస్తా–నేనీ బజ్జీలు తినను గాక తినను. తినలేను.... నువ్వే తినెయ్" అంటూ మూడో బజ్జీ ప్లేటులో పడేసి శ్రోతకి యిచ్చాడు.

శ్రోత నిశ్శబ్దంగా ఒక నల్ల కాగితంలో ఆ బజ్జీలు పొట్లం కట్టి దిలీప్ జేబులో పెట్టాడు. "మీకు తెలీదు దిలీప్! ఇవి మీ స్మృతి పథంలో చిరస్థాయిగా నిలిచే బజ్జీలు! ఇవి పదిల పరచండి ఇంట్లో.... ఒకనాడు "మీరూ, మీ మధూ" కలిసి కులుకుతున్నప్పుడు ఈ బజ్జీలనీ, నన్నూ జ్ఞాపకం చేసుకుని, ఈ సన్నివేశం గుర్తుకు తెచ్చుకుని నవ్వుకుందురు

గాని. నా తిండికేం-నేను హోటలుకి పోతా— ఇవి మాత్రం దాచండి" అన్నాడు.

దిలీప్‌కి ఆశ్చర్యంతో, ఆనందంతో ఒళ్ళు పులకరించింది. "తనూ, తన మధూ" అన్నాడు శ్రోత. ఎంత చక్కగా ఉంది ఆమాట. అదే నిజమయితే!—తక్షణం శ్రోతకి అయిదు రూపాయల కాగితం చేతులో పెట్టాడు. శ్రోత తలకిందు లయిపోయి బోలెడు సేపు తోక తెగ ఆడించాడు.

నాలుగు గంటల వార్నింగు బెల్లు కొట్టింది. తుళ్ళిపడ్డారు. కాలేజీ యిక అరగంటలో వదుల్తారు. మేకప్ ప్రారంభించవచ్చు.

దిలీప్ లేచి తన రూముకి బయల్దేరాడు.

హఠాత్తుగా మళ్ళీ వార్నింగు బెల్లు మోగింది. బయట ధన ధన చప్పుడయింది. దాంతోపాటు రప రప ఇంకో చప్పుడు వినపడింది. శబ్దం దగ్గరకొచ్చిన కొద్దీ ధన రప ధన రప అనే శబ్దాలు పోటీగా వినపడ్డాయి.

నౌకర్లు ముగ్గురూ అన్ని బల్లల మీద నించీ కాఫీ కప్పులూ, సిరా బుడ్లూ, యాష్‌ట్రేలూ తీసి కింద పెట్టేశారు. హాలులో ప్రేమికులందరూ వరసగా గోడవారని అంటిపెట్టుకుని నుంచున్నారు — ప్రాణాలూ గుండెలూ బిగపట్టుకుని.

ధైర్యవంతుడూ, చురుకైనవాడూ, తెలివిగలవాడూ అయిన ఒక నౌకరు కుర్రాడు తెగించి, హాలు మధ్యగా ప్రవేశ ద్వారానికి ఎదురుగా వున్న బల్లని పక్కకి లాగేశాడు.

ధన రప అనే ధ్వనులతో నేల అదిరింది — పైకప్పు కదిలింది. వాయువు కంపించింది.

కెనాడియన్ రైలింజనులాగా, మెక్సికన్ ఫైటింగ్ బుల్ లాగా మహా వేగంతోనూ, కాని చెక్క బల్లల స్టేజిమీద, ప్రమథగణాలతో సహా ఢంకా, డోలు, డమరుకం మొదలయిన చర్మవాద్యాలు అనుసరించగా ప్రళయ తాండవం చేస్తున్న మహాశివుని పాదతాడన శబ్దంవలె భూనభాలకు బీట వేయించగల ధన ధప శబ్దాలతోనూ—భూమికి అరవై అయిదు డిగ్రీల కోణంలో నడ్డి వరకూ, నలభై అయిదు డిగ్రీల కోణంలో శిరస్సు వరకున్నూ వంచబడిన శరీరంతోనూ, దక్షిణ హస్తంలో ముహూర్మూహుర్జ్వలితమైన చేతి రుమాలు మోకాళ్ళ సమీపంలో—

ధప మంచున్ ధప మంచున్ మరల

తా తా తా ధపా మంచు? తా తా...

అంటూ చప్పుడు చేయగా చాప విముక్త శరీరమువలె "దిగ్రేట్ లవర్ శోభనాద్రి" క్లబ్బు హాల్లోకి దూకాడు. ఆ రావడం ఒక కాఫీ సాసరూ, ఒక యాష్ ట్రే, ఒక మనిషి కాలూ చితకతొక్కి, తిన్నగా వెళ్ళి ఒక స్తంభానికి గుద్దుకుని దాని పూర్తి సహకారంతో ఆగాడు.

నౌకర్లు తిరిగి బల్లలుసర్ది వాటిపైన సిరాబుడ్లూ, కాఫీ కప్పులూ యథాస్థానంలో ఉంచారు. జనం సర్దుకున్నారు. రోజూ సాయంత్రం నాలుగు గంటలకి జరిగే కార్యక్రమమే ఇది. కాని ఇవాళ శోభనాద్రి జోరు కొద్దిగా మోతాదు మించింది.

శోభనాద్రి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు-బరువుగా, గట్టిగా నిట్టూర్చుతూ నౌకరు వచ్చాడు. "ఖాఫీ" అన్నాడు శోభనాద్రి. ఖాఫీ వచ్చింది. ఒక శ్రోత, ఒక గాజు గిన్నె కావాలన్నాడు తిరిగి శోభనాద్రి.

రెండు నిమిషాలలో శ్రోత వచ్చాడు గాజుగిన్నె పట్టుకొని. శోభనాద్రి గాజుగిన్నెలోకి అర ఔన్సుడు బాష్పాలు దుఃఖించి క్లబ్బు రికార్డు బ్రేక్ చేశాడు. కళ్ళు తుడుచుకుని శ్రోతవంక చూశాడు.

శాండో బనీను వేసి శాండో బాబులా కనపడ్డాడు శ్రోత. "శ్రోత సోదరా! హేం చెప్పను!" అన్నాడు శోభనాద్రి - తన రెండు చేతుల్నీ యావచ్ఛక్తితోనూ శ్రోత భుజాల మీద పడేస్తూ. కండ పుష్టిగల శ్రోత బయటికి చలించలేదు. కానీ అతని లోపల నరాలు కంపించిపోయాయి. "హిహి" అని యికిలించాడు.

"హుఁ కులాసాగా వున్నావా?" అన్నాడు శోభనాద్రి శ్రోత కుడి చెయ్యి విరిచేస్తూ.

"ఆఁ" మూలిగాడు శ్రోత తన కుడిచేతిని బాధగా చూసుకుంటూ.

"నా మనస్సు బాహులేదోయ్! పైగా హృదయం చితికిపోయింది— ఎండిపోయింది" అని వాపోయాడు శోభనాద్రి — ఈమాటు శ్రోత కుడి అరచేతిని, దాని తాలూకు వేళ్ళనూ పిండి ఎండ వేస్తూ.

మేకప్ పూర్తిచేసుకొని విలాసంగా సిగరెట్ కాలుస్తున్న దిలీప్ శ్రీ నవ్వుకున్నాడు.

"వెర్రి వెధవ! ఆఖరికి వీడికీ ప్రేమేనా !" అని.

అతనికి ఒక చిన్నకోరిక పుట్టింది- శోభనాద్రి ప్రేమకథ వినాలని. కాసేపు వినోదంగా కూడా ఉంటుంది. పనిలో పని తన హృదయ వ్యధ కాసేపు మర్చిపోవచ్చు కూడాను.

మెల్లిగా శోభనాద్రి దగ్గరకు వెళ్ళాడు. సానుభూతి పారబోసి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. "ఏమిటయ్యా పాపం, మీ రాణి ఏమంటుంది?"

శోభనాద్రి ఉబ్బి తబ్బిబ్బయి పోయాడు- శ్రోతలుతప్ప మామూలు ప్రేమికులెవరూ ఇంకోడి కథ వినరు. అలాటిది ఇవాళ ఒక హైక్లాసు ప్రేమికుడు— దిలీప్ శ్రీ— తనవంటి "సి" క్లాసు ప్రేమికుడిని పలకరించి కథ అడుగుతున్నాడు. గబగబా క్లుప్తంగా చెప్పబోయాడు శోభనాద్రి.

"మా శశిరేఖ చాలా అందమైనదండి - హుం - ఈ దౌర్భాగ్యుడు ఆవిడని ప్రేమించి పరితపించి, కృశించటం మొదలెట్టాడు. చివరికి భరించలేక పోయాడు బాధని" కొంచెం ఆగి సాగించాడు శోభనాద్రి కొంచెం ఉద్రేకంగా.

"నువ్వే వున్నావయ్యా-ప్రేమించావ్-నీప్రేయసి నిన్ను చూడదు... చూడదయ్యా చూడదు...చూడదంటే చూడదు. నీకు సిగ్గుండద్దూ, బుద్ధుండద్దూ, మొగాడివి కాదూ—నిలేసి అడగొద్దూ దాన్ని. ?.....

ఏవిటి శశీ! నేనో పక్క ఇలా తకతకలాడి పోతుంటే ఏవిటి నీ నిర్లక్ష్యం? ....అహా!....అసలు ఏవిటంట...అహా...నువ్వే చెప్పు. నా తప్పుంటే చెప్పుతో కొట్టు. నేనేం గోలచేశానా-ప్రేమలేఖలు రాశానా? సుఖాసుఖీని తూపుల్లాంటి చూపుల్తో అడిగాను-"కాస్త ప్రేమిస్తావా"అని. ఇవాళియ్యద్దూ నువ్వూ? ససేమిరా అనుమినూ తేల్చవ్—ఏం? అవునంటే కాదూ? కాదంటే పోదూ? చెప్పు ఇవాళ తేల్చి పారెయ్-కథా కమామీషూను. ఆం...అవటాని నిలేసి హడలేసి అడిగి పారేస్తే, నాది తప్పుటయ్యా? పైగా నన్ను కొడతావూ? నీకేమన్నా అసలు ఎడంవేపు గుండె వుందా అని! అహాం అడుగుతున్నా....చెప్పవయ్యా చెప్పు-మాట్లాడవేం?"

శోభనాద్రికి ఉద్రేకం మోతాదు మీరింది. కుర్చీలోంచి లేచి పోయాడు. రెండు చేతుల్తోటీ దిలీప్ శ్రీ కాలర్ నలిపేసి, మొహం చిదిమేశాడు.

అతికష్టంమీద తప్పించుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ ఆ పట్టులోంచి.

"చూడు పంతులూ! అలా అలా దూరంగా కూచుని చెప్పు. ఒళ్ళు మసాజు చెయ్యకు-తొరగా కానీ- పోవాలి" అన్నాడు.

అమోఘంగా బోల్డు సిగ్గు పడి పోయాడు శోభనాద్రి. "సారీ

బ్రదర్! ఏమనుకోకు...ఏం? అంతేనా-అనుకోవుగా" అంటూ మళ్ళాలేచి దిలీప్ శ్రీ కుడిచేతినీ. చేతిలో కాలుతున్న సిగరెట్టునీ కలిపి నలిపేశాడీమాటు పశ్చాత్తప్త హృదయంతో.

దిలీప్ శ్రీ వెంటనే యిద్దరు శ్రోతల్ని బుక్ చేసి శోభనాద్రి చేతుల్ని గట్టిగా పట్టుకోమన్నాడు. తను దూరంగా నుంచున్నాడు_కాలిన చేతిమీద వుమ్ముకుంటూ, వూదుకుంటూ.

బిక్క మొహం వేసి మొదలెట్టాడు శోభనాద్రి :

"అదే అదే—శశిరేఖని కిందిఏడునుంచీ ప్రేమిస్తున్నా. ఏడాది నుంచీ నన్ను నిర్లక్ష్యం చేస్తోంది. భరించలేక ఇవాళ మధ్యాహ్నం వాళ్ళింటికే వెళ్ళా. వాళ్ళ వీధిచివరే కనబడింది. అడిగేశా ఖచ్చితంగా. "ఓ సుందరమైన శశీ! ఎందుకే నామీద నీకంత కసీ! చేస్తావా నా బతుకు మసీ! ఆవటా అనీ "ఇదుగో అమ్మాయ్! నాకు కవిత్వమంత బాగా రాదుగానీ తెలుగులో చెప్తావిను అన్నా, నవ్వింది. ఎంత బావుందనుకున్నావా నవ్వు, నాకు ధైర్యం వచ్చింది. "ఓరి వెర్రి శోభనాద్రీ; శశి నిన్ను బోల్డు ప్రేమిస్తోందిరా. ఇంతకన్న రుజువేమిటి?" అనుకున్నా. వెంటనే చెప్పాను "ఓ శశీ! నేను నిన్ను ప్రేమించుచున్నాను. నీవు నన్ను ప్రేమించు చున్నావా? అయినట్లయితే నేను నిన్ను పెళ్ళి ఆడుతాను. మా క్లబ్బు రూల్సు ప్రకారం ప్రేమించేవాళ్ళు పెళ్ళాడుతానని మాట యివ్వకూడదు —అయినా నేను నీకు వాగ్దానం యిచ్చాను. నీకోసం ఎంత పనైనా చేస్తాను. ఆఖరికి క్లబ్బు మెంబరుషిప్పు కూడ వదిలేస్తాను అన్నాను. ఆఁ(వఁటా శశి ముందర నవ్వేసి తరవాత నేలమీద వుమ్మేసి "ఫో వెధవా" అంది. నాకు నిజంగానే ఏడుపొచ్చింది. కానీ తెగించాను.

పద-మీయింటికొస్తా-మీనాన్న నడుగుతా-నిన్నూ పెళ్ళాడుతా తా_

తా-తా-టాటా-అన్నాను. కొంచెం ఆలోచించింది శశి. తటాలున దూరంగా పరుగెత్తి నాలుగు రాళ్ళు తీసి "ఫో వెధవా! మా యింటికొస్తే రాళ్ళతో కొడతా" అంటూ నేను జవాబిచ్చేలోగానే రాళ్ళతో కొట్టిందండి. ఎవరేనా చూస్తే బావుండదని నేను వెనక్కొచ్చేశాను పగిలిన హృదయంతో" అని ఒగర్చ సాగాడు శోభనాద్రి.

దిలీప్ శ్రీ పకపక నవ్వాడు. "పోతే పోయిందిలే, దీని మామ్మ యింకోత్తి. ఇంకో మంచిదాన్ని ప్రేమించు. లేపోతే ఓ సుబ్బులక్ష్మినో యింకో సుందరమ్మనో పెళ్ళాడి పారెయ్. ఆ! దానికి రాయి ప్రేమలేఖలు పోయిందేముందీ!" అన్నాడు.

సిగ్గుతో, చిరునవ్వుతో తలవంచుకున్నాడు శోభనాద్రి. "నేనూ అదే అనుకుంటున్నానండి. హుం, ఏవిటో-మీవంటివారి ఆశీర్వచనం ఉంటే అదెంత లెండి" అన్నాడు......

హేమవతి ప్రియుడు హయగ్రీవశర్మ ఓ పక్క స్థంబాన్ని కావలించుకుని శ్లోకం చదువుతున్నాడు. దిలీప్ నవ్వుకున్నాడు. "కోడి జుట్టూ వీడూనూ. వీడి చెవులకి జయగంట లొక్కటే తక్కువ. వీడికీ ప్రేమే.

హయగ్రీవుడు తనలో తనే మాట్లాడు కుంటున్నాడు.

"హేమ కులాసాయేనా?" అన్నాడు దిలీప్ శ్రీ ఉద్ధరించేవాడి పోజులో. తటాలున స్థంభం వదిలి దిలీప్ భుజాలు పట్టుకున్నాడు హయగ్రీవుడు. కత్తిలేని హయగ్రీవంతోనే సకిలించాడు.

"చెప్పు దిలీప్; నువ్వే చెప్పు. హేమ కులాసేనా? బావుంది. పిచ్చిగానీ హేమ కులాసాగా లేపోతే లోకంలో యింకెవరు కులాసాగా ఉండగలరు?"

కథా నిలయం
557
శ్రీకాకుళం

న హేమేన వినా దుఃఖమ్ న దుఃఖేన వినా సుఖః
న సౌఖ్యేన వినా లోకమ్ తస్మాన్ హేమాత్మకమ్ త్రయమ్:
హయగ్రీవ ఉవాచ:

అనగా హయగ్రీవుడు ఏమంటున్నాడయ్యా—హేమ లేకపోతే దుఃఖంలేదు. దుఃఖం లేకపోతే సుఖం విలువ తెలీదు. అనగా సుఖంలేదు. సుఖమే లేకపోతే ఈ లోకం మనకెందుకూ? అనగా లోకం లేదని భావం. అందువల్ల ఆ యొక్క హేమ కోసం నా దుఃఖం, అంత దుఃఖపడిన మీదట ఆమెను పొంది నేను అనుభవించగల సుఖం, వీటి నిలయము లయిన లోకం....యీ మూడున్నూ కలిస్తే హేమ అని భావము."

"ఇప్పుడే వస్తానండి" అన్నాడు దిలీప్. దిలీప్‌కి మతి పోయింది.

నాలుగూ యిరవై అయిదు నిమిషాలయింది. ఆడపిల్లల కాలేజీ వదలడానికింకా అయిదు నిమిషాల టైముంది. ఆఖరి వార్నింగు బెల్లు మోగింది. సంఘసభ్యుల మేకప్పులు పూర్తయ్యాయి డ్యూటీ బీటుకెళ్ళడానికి.

సభ్యుల్లో రెండురకాలున్నారు—ఒక రకంవాళ్ళు ఇన్‌డోర్ లవర్స్. అంటే వాళ్ళు ప్లేటోనిక్ లవర్స్ సిండికేటు సభ్యులు—వీళ్ళు కేవలం సంఘభవనంలోనే ఉండి ప్రేమించగలరు. రెండోవాళ్ళు ప్రాక్టికల్ లవర్సు. వీళ్ళది ఔట్‌డోరు వర్కు. కాలేజీ దగ్గరా, రోడ్డుమీదా, బస్సుల్లోనూ, ప్రేయసి ఇంటి చుట్టుపట్ల ప్రేమ వ్యవహారాలు — హృదయాలు ఇచ్చిపుచ్చుకోవడాలు – మొదలైన ధర్మాలు నిర్వర్తిస్తారు. అయితే ఒకటి ఏ ప్రేమికుడైనా సరే ప్రేయసిని చూడబోయేముందు సంఘభవనం ప్రవేశ ద్వారానికి పైన వ్రేలాడే శ్రీ ప్రేమానందస్వరూప్ సీనియర్ త్రివర్ణ తైలవర్ణ చిత్రానికి నమస్కరించి బయల్దేర్తాడు. శ్రీ ప్రేమానందస్వరూప

ఈ సంఘ వ్యవస్థాపకుడు. ప్రేమించి కృశించి నశించిన నిస్వార్థ పవిత్ర జీవి. ఈయన చిన్నప్పుడు ఒక సుందరాంగికి హృదయం సమర్పించారు. కాని ఆవిడ పుచ్చుకోలేదు. ససేమిరా అంది. ఈయన తీవ్రతపస్సు చెయ్యడం మొదలు పెట్టాడు. కొన్నాళ్ళు ఆమె కనబడలేదు.

ఒకరోజున శ్రీ ప్రేమానందస్వరూప్ సీనియర్ క్షుభిత హృదయంతో మేడ వరండాలోంచి చూస్తున్నాడు. హఠాత్తుగా ఆమె కనబడింది. సంతోషంగా వెళ్ళి పోతోంది తన భర్తతో. రెండు బాష్పాలు రాలాయి. శ్రీ ప్రేమానందస్వరూప్ సీనియర్ యొక్క రక్తారుణ నయనాలనుండి తన ప్రేమ దేవత తనని బొత్తిగా ఖాతరు చెయ్యకుండా స్వంత భర్తతో వెళ్ళిపోయింది. ఆమె తల లోంచి ఓ సుపుష్పం— "రాలెను ధూళిలోన" అన్నట్టుగా రోడ్డుమీద పడి పోయింది.

శ్రీ ప్రేమానంద స్వరూప్ సీనియర్ గబగబా మేడదిగి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. కాని-కాని- అప్పటికే ఆ పవిత్ర పుష్పం ఒక క్రూర ద్విచక్ర శకటం కింద పడి నలిగి రోడ్డుకి అంటి పెట్టుకుని మరణించింది. బరువెక్కిన గుండెతో బాధగా తీశాడు ప్రేమానంద్ స్వరూప్ సీనియర్ దాన్ని. చాలా సేపు దుఃఖించి తరువాత కాఫీ తాగి ఆలోచించాడు తన ప్రేమ గాథ లోకంలో చిరస్థాయిగా నిలచే పద్ధతి కోసం. వెంటనే ఈ ఐక్య ప్రేమిక మండలి స్థాపించాడు. ఆయన నేడు లేడు... మనకి లేడు. కాని ఆయన పవిత్రస్మృతి ప్రతి ప్రేమికుడిలోనూ ఉంది. ఆనాటి ఎండిన పువ్వు పునాదిగా చందాలపై కొత్తభవనం లేచింది.

అందువల్ల ఏ ప్రేమికుడైనా సరే ముందుగా ఆయన చిత్రపటానికి నమస్కరిస్తాడు.

ప్లేటోనిక్ లవర్స్ వాళ్ళు బయటికి వెళ్ళరు. మేడ వరండాలో షికారు చేస్తారు. వెంకటచలం చెప్పినట్టు మామిడి పండును దూరంనుంచి

చూసి ఆనందించడం! మహా అయితే ఓ మాటు వాసన చూసి లొట్టలు వెయ్యడం వాళ్ళ పని. శరీరం అశాశ్వతం... బుద్బుదప్రాయం. కేవలం హృదయాలూ ఆత్మా శాశ్వతం. వీళ్ళు చామాలమ్మనుంచి చంద్రవదన వరకూ జానమ్మ నుంచీ జాజాగేవర్ వరకూ ఎవళ్ళనైనా ప్రేమించవచ్చు. వీళ్ళకి ఇన్‌డోర్ పర్కు మాత్రమే.

చొక్కాలూ పంచలూ ఊడదీసి కేవలం అండర్‌వేరూ, కట్ బనీన్లతో వచ్చి మేడ వరండా పిట్టగోడ మీద వీరవానర వానర వర్గాలవలె కూర్చుంటారు. కొందరు రెండు కాళ్ళూ అటు వేస్తారు ధైర్యంగా. కొందరు ఎందుకేనా మంచిదని ఓ కాలిటూ ఓ కాలటూ వేస్తారు. మిగతావాళ్ళు చాలా దూరం ఆలోచించి పూర్తిగా క్షేమ పదమయిన ప్రదేశంలో నుంచుంటారు. దారంట వచ్చే అమ్మాయిల వంక బాధగా చూస్తారు. హృదయాలు స్పందింప జేసుకుంటారు. ఒకాయన ఆ పిట్టగోడ మీద చేతులెత్తుకుని నడిచి, ప్రేయసి కోసం తను చెయ్యగల ప్రాణత్యాగాన్ని సూచిస్తాడు. ఇంకో భగవాన్లు ఒక కాయితం గులాబీ కొన్నాడు. అతగాడు రోజూ నాలుగున్నర నుంచి నాల్గు మ్ముప్పావుదాకా దాన్ని వాసన చూస్తూ ఉంటాడు- కీలు గుర్రంలో నాగేశ్వ రావు పోజులో. అంజలీదేవి ఒక్కొక్క మాటు పైకి చూస్తుంది. ఒక్కో మాటు బటాణీ పొట్టు వొల్చుకోవడంలో నిమగ్నురాలై తల వాల్చుకుని వెళ్ళిపోతుంది.

ఇంక అవుట్ డోర్ బీటుకి వెళ్ళేవాళ్ళ వ్యవహారం పూర్తిగా వేరు. గాబర్డీన్, ట్వీడ్, లినెన్, గ్లాస్కో, పాప్లిన్, లాంక్లాత్, చవక మల్లు తర గతుల వాళ్ళున్నారు. "గాబర్డీన్‌వారు బహు ఆడంబరులు" అంటారు మల్లు చొక్కాలవారు. కానీ మరియమ్మ, జానమ్మల కోసం తపస్సు చేసే యోసేపు, దావీదులు మాత్రం ఒప్పుకోరు "ఆవిడ చీరపాటి ధర చెయ్యొద్దా నీ చొక్కా"? అంటారు. సాధారణంగా రోజూ రోడ్డుమీద దారి కడ్డంబడి

ప్రేమించేవాళ్ళు (అవుట్ డోర్ లవర్స్) పద్నాలుగు మంది ఉంటారు—ప్రద్యుమ్నుడు నెంబరు ఒకటీ రెండూ మూడూ దిలీప్ నెంబరు వన్ టూ త్రీ, నాగేశ్వరరావు నెంబరు ఒకటీ రెండూ, శివరావు డూప్లికేటు, రాబర్టు టైలర్ జూనియర్, గేబుల్ది సెకండ్, శోణాద్రి ది గ్రేట్, యోసేపు, దావీదు—వీళ్ళు మినహా మిగతా వారంతా ప్లేటోనిక్ ప్రేమికులే.

వాళ్ళప్పుడే వరండా గోడమీద సర్దుకూర్చున్నారు.

ఇంక మూడు నిమిషాల టైముంది. అవుట్ డోర్ బీటుకెళ్ళే ప్రేమికులు బయలుదేరారు. కొందరాపేళ ప్రేయసితో మాట్లాడ్డానికి సన్నద్ధులయ్యారు.

క్రిస్మస్ పండుగకని ప్రత్యేకం ఒక గ్రీటింగ్స్ రాశాడు దిలీప్. తనిందాకా రాసిన తుదిలేఖ రేపు అందేలోపల ఈ కార్డు ఆమెకు స్వహస్తాలతో యివ్వదలచుకున్నాడు. ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు కూడా ఉషారుగా వున్నాడు.

మొత్తం పద్నాలుగుమంది ప్రేమికులకీ ఇవాళ హాజరుగా ఉన్నది పన్నెండుమంది మాత్రమే. ఎందుకంటే ప్రభావతీప్రియులు ప్రద్యుమ్నులు ముగ్గురులోనూ ప్రభావతిచేత ముద్దు పెట్టుకొనబడినట్లు చెప్పబడిన మూడవ నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు గైరు హాజరు. పోతే సదరు వార్తవిన్న మీదట మూర్ఛపోయిన రెండోనెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు యింకా తేరుకోలేదు. అందు వల్ల ఇద్దరు పోటీదారులు లేనందుకు ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు ఉషారుగా ఉన్నాడు.

అసలు మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడిని ప్రభావతి నిజంగా ముద్దు పెట్టుకోలేదని ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడికి బాగా తెలుసు. వార్త ప్రకటించిన దిలీప్ త్రీకి ఈ విషయం మొదట చెప్పినవాడు కూడా ఇతడే.

అసలు జరిగిన కథ యిది:

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి కాఫీ తాగడానికి మెరీనా హోటల్‌కి వచ్చింది ప్రభావతి. ఆమెకు దగ్గిరలోనే ఇంకో బల్లదగ్గర కూర్చున్నారుఒకటి మూడు నెంబర్ల ప్రద్యుమ్నులు. ఫలహారం తిని కాఫీకి ఆర్డరిచ్చి చెయ్యి కడుక్కోవడానికి వెళ్ళింది ప్రభావతి. ఈలోగా మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు తన జేబురుమాలును ప్రభావతి కుర్చీలో పడేశాడు. ప్రభావతి తిరిగి వచ్చి వరాకుగా ఆ జేబురుమాలుతో మూతి తుడుచుకుంటూ కూర్చుంది. ఇది ముద్దుతో సమానమైనదేనని ఉప్పొంగి పోయాడు మూడో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు.

పావు నిముషంలో కథ అడ్డం తిరిగింది. మూతి తుడుచు కుంటున్న ప్రభావతికి ఆ జేబురుమాలు సిగరెట్టువాసన వేసినందువల్ల వెంటనే కళ్ళు తెరచి దాన్ని సరిగ్గా చూసింది. కథ తెలుసుకుని "ఛీ" అంటూ ఆ రుమాలును కిటికీలోంచి బయటకు విసిరి వేసింది.

దిలీప్ త్రి తెచ్చిన వార్త దీని సారాంశం. దీనికే రెండో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు మూర్ఛపోయాడు.

ముసిముసి నవ్వులతో సొగసుగా, వయ్యారంగా ప్రేమలేఖలూ, గ్రీటింగు కార్డులూ, పులకించే హృదయాలూ పట్టుకుని బయలుదేరారు ద్వాదశ ప్రేమికులూను. ఒకరి వెనుక ఒకరు మెల్లిగా మెట్లుదిగటం ప్రారంభించారు. పది క్షణాలు గడిచాయి....

కెవ్వున, గొల్లున, ఘెల్లున, హోరున, భోరున, జడ్డిగా, పిచ్చిగా, వెర్రిగా అరుపులు వినబడ్డాయి. లాఠీచార్జి చేస్తున్న మలబారు పోలీసులూ, గొడ్డు గేదెలమందా, కెనాడియన్ రైలింజనూ కలిసి పరుగెత్తిన చప్పుడూ ప్రారంభమైంది. ధనధనా. కంగారుగా, మహా వేగంగా వెనక్కి పరుగెత్తుకుని వచ్చేస్తున్నారు గ్రేట్ లవర్స్ పన్నెండుగురూ. పులి ఎదురైనవాళ్ళకి

మల్లే. ఇప్పుడు షోకులూ హొయలూ లేవు. ప్రాణాలు పోయే సమయం. విలయం వచ్చి పడిపోయింది. ఆ వేగంలో, తొందరలో కాలు తొట్రుపడి బోర్లగిలా పడ్డాడు శోభనాద్రి. అతని మీదనుంచి జోసెఫూ, దావీదూ నాడాలు వేసిన బూటుకాళ్ళతో సహా పరుగెత్తారు. ఒకటో నెంబరు ప్రద్యుమ్నుడు మాత్రం జాలిపడి, వీలు చేసుకుని శోభనాద్రిని పట్టుకుపోయాడు సురక్షిత స్థానానికి. అర నిముషంలో అందరూ గోడవారలా, స్థంభాల చాటునా, స్నానాలగదిలో, ఆఫీసు గదిలో సర్దుకున్నారు. వరండాలోని ప్లెటోనిక్ లవర్స్ పత్తాలేరు.

ప్రళయ సమయ పర్జన్య గర్జన సదృశమైన అరుపులు వినపడ్డాయి. నీలమేఘ విలసత్కాలాంజనా కారుడూ, ఉత్థితౌష్ఠ్యా విష్కృత దంష్ట్రి సదృశ దంష్ట్రిడూ, ఉజ్వల చలద్రక్తాక్షుడూ, ఘనీకృత శోణిత పంకాంకిత శిరస్కుడూ, ఘనశ్యామ వర్ణాంబర గాఢ పరిష్వంగితుడూ, బహు బలిష్ఠ, సుదీర్ఘ, గంభీర శరీరుడూ ఉగ్రనారసింహుడూ అయిన నరసింహన్ ఆ భవనం బద్దలయే విధాన గర్జిస్తూ, హుంకరిస్తూ, రోదిస్తూ, "దిక్కారమును సైతునా" అని అప్పుడప్పుడు పాడుతూ హాలులోకి ప్రవేశించాడు. అతని నడుముకు తాళ్ళూ గొలుసులూ కట్టి ముగ్గురు నౌకర్లు అతడిని అదుపులో వుంచడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఈ నరసింహన్ తెలుగు చెడినవాడు. నరుడూ, సింహమూ కలిసినట్టు తెలుగూ అరవమూ కలిసిన భాషకలవాడు. శశిరేఖను ప్రేమిస్తున్నాడు.

ఆనాటి అపరాహ్ణ వేళ మూడుమ్ముప్పావు గంటలకి తన ప్రియురాలు శశిరేఖ పెరట్లో ప్రవేశించి, ఆమెపై తనకుగల ప్రగాఢప్రేమ వెల్లడించబోయిన ఫలితంగా, ఆ ప్రేయసి యొక్క పితృభ్రాత్రాది బాహుబల సమన్విత బంధు సందోహోద్ధూత దవాగ్ని సదృశ జాజ్వల్య మానాగ్రహానల కారణ సంఘటిత తీవ్ర ఘటిత శిరస్కుడూ, శిరస్తాడన ఫలిత

చంక్రమ్యమాణ పలాయిత పాదుడూ, పలాయిత సదసద్వివక్షణా శక్తుడూ క్షుభిత దందహ్యమాన హృదయోద్ధూత రౌద్రుడూ, రౌద్ర నిమజ్జితా గోచర గమ్యుడూ అయి పరుగెత్తుతున్న ఆ యొక్క నరసింహన్ హఠాత్తుగా ఈ ప్రేమికుల భవనం చూడగానే ఆవరణలోకి ప్రవేశించాడు. ఆ కాలాంతక రౌద్ర రూపుడిని చూడగానే నౌకర్లు తమ క్షేమం. ప్రజా క్షేమం ఆలోచించి, తాళ్ళతో, గొలుసులతోకట్టి, అతికష్టంమీద పైకి తెచ్చారు _ సభ్యునిగా చేర్చడానికి.

ఔట్ డోర్ బీటుకి రెండునిముషాల క్రితం బయలుదేరిన పన్నెండు మంది ప్రేమికులు మేడమెట్లు సగం దిగేసరికి ఈ ఉగ్రనారసింహుడు భంభజ్యమాన హుంకార హుంకారాలతో ఎదురయ్యాడు. నల్లని బిగుతు పంట్లాం, ఎర్రని చొక్కా, ఎర్రని కళ్ళు, మహాశరీరం, ఆ యొక్క వేగం చూడగానే - పెనుగాలికి పేకమేడవలె ప్రేమికులు అందరూ లోపలికి పారిపోయారు కకావికలుగా. హాలు మధ్య నరసింహన్ తాండవం ఆడి పోయాడు తధిగిణతోం అంటూ.... శశిరేఖని దుమ్మెత్తిపోశాడు.

ఇందాకటి గోలలో కిందపడి నలిగిపోయిన శోభనాద్రి "శశి" పేరు వినగానే గంగవెర్రులెత్తిపోయాడు. "హా! నాశశీ! వీడికి నీ మీదెంత కసీ! హారి వీడి సిగ గోసీ!" అంటూ విజృంభించాడు. కానీ పెద్దమనుష్యులూ హైక్లాసు లవర్సూ ఆపేశారు.

"వెళ్ళద్దు పంతులూ! వాడు పేగులు తోడేస్తాడు జాగ్రత్త!" అని. తాండవమాడి ఆడి అలసిపోయాడు నరసింహన్.

ఇంక భయం లేదనుకుని సభ్యులూ, సంఘ కార్యనిర్వాహకవర్గం అతన్ని సమీపించారు. మెల్లి మెల్లి గా అదియిదీ మాట్లాడి గోడలమీది ఛిద్ర హృదయాలూ, భగ్నవీణలూ, బాష్పకణాలూ చూపించి ఓదార్చారు. తరువాత సభ్యుడిగా చేర్చుకున్నారు_ పేరు? వయస్సు? ఆస్తి? ఇహలోకంలో

వృత్తి? ఇహలోకపు తాత్కాలిక విలాసమూ. శాశ్వత విలాసము? ప్రేమ లోకంలో నివాసం ఎంతకాలం నుంచి ? అమరమైన ప్రేమలోకంలో మొత్తం ఎన్ని విలాసాలున్నాయి? శాశ్వత విలాసం? ప్రస్తుత విలాసం? ఇ తవరకూ చెడిన వ్యవహారాలెన్ని? వాటి వివరాలు?-నెగ్గిన విహరాలెన్ని? వాటి వివరాలు:- ప్రేయసికి ఎవర్తికీ పెళ్ళాడుతానని వాగ్దానం యివ్వను-పైన చెప్పినవన్నీ పరమ సత్యాలు - దరఖాస్తుమీద నరసింహన్ సంతకం పెట్టాడు. తంతు ముగిసింది.

ఒక రౌండు కాఫీ వెళ్ళింది- క్రొత్తసభ్యుడి గౌరవార్థం. "అధ్యక్షా! సోదరులారా!" అన్నాడు నరసింహన్ గంభీరంగా నుంచుని.

"అమ్మ వెధవా! నీ కథ అందరికీ ఖర్చులేకుండా చెప్పేస్తావూ? లోకువ చూసి, దబాయించనీ!" అనుకున్నారు శ్రోతలు.

"ఓ మూల టైమయిపోయింది. వెధవ్వేషాలూ వీడూను" అనుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ. కానీ సంఘమర్యాద పాటించి ఆగారు అందరూ.

నరసింహన్ తన కథ చెప్పాడు...

"నేను శశిరేఖని చాలా దినాలుగా చూస్తావుంటిని. అదీ నన్ను చూస్తా వుండింది. తిరిగి నేనూ చూస్తా వుండినాను. అదీ చూస్తా వుండింది ఏమిరా లవ్ అయిపోయిందీ అనుకుంటిని. అదీ అట్లనే అనుకుందని అనుకుంటిని...

ఇంక పోయిదా నై అనుకొని నేటి మద్దాన్నం ఒక లెటర్ రాస్తిని. నిండా బాగా రాస్తిని లెండి-రైల్వే నవబుల్లో మాటలూ పాటలూ అన్నీ ఎత్తి పెట్టి అందులో రాస్తిని. "సర్దా బాగానే వుండాదిరా" అనుకుని నమ్మకంగా నేరుగా శశి యింటికి పోయి, వెనుక తట్టు పోతిని. అటుపోయి సూస్తాను గదా శశి అడనే వుండాది. సోపుతో మొగం కడగతా వుండాది.

సూస్తిని....మళ్ళా సూస్తిని.... తిరిగీ సూస్తిని ... పోతామా వద్దా పోరామా వద్దా అనుకుంటిని. "సరిదా! ఏమిరా! మనకి దా ఆమెపై నిండా లవ్‌గా వుండాదే-మనకేమి" అనుకుంటిని. నేరుగా గోడ అట్లనే జంపు చేసిపోతిని. చెప్పేస్తిని గబగబా. ఇట్లా మోకాలు మీద కూచుని "ఐ లవ్ యూ ససీ" అంటిని ఉత్తరం సూపిస్తా....

నిండా పొగురుదా దానికి. అట్లనే బకెట్ నీళ్ళెత్తి నా నెత్తిపైన పోసేసింది. "అన్నా అమ్మా" అని ఒకటే కూసింది. నాకు నిండా తొందర అయిపోయిందబ్బా. ఏం, ఇలా కళ్ళు తుడుసుకోని లేస్తిని చూడుమీ వాళ్ళ నాన్నా అన్నా, యింకా ఎవడో, ఎవడో కెట్ట పసంగో - చెడ్డ యెదవలు అంతా వచ్చేసి నా నెత్తిపైన దబదబా కొట్టేసినారు.

"ఏమ్రా మన లవ్ ఇట్లా అయిపోయిందే. వీళ్ళందర్నీ కొట్టడానికి నావల్ల మాలదే" అని నిండా యోచన చేస్తిని.... అంతదా... నేరుగా ఒకటే పరుగెత్తి వస్తిని.... హుష్-హే మోప్పా.... (బదర్సు - మీ అందరికీ చెప్పేసినాను సిగ్గులేకుండా. మీరు నన్ను మనసులో పెట్టుకోండిమీ—నాకు నిండా సంతోషంగా వుండాది ఇప్పుడు....హా శశీ! ఓసీ రాకాసీ" అంటూ మూర్ఛిల్లాడు నరసింహన్.

తక్షణం ప్లెటోనిక్ లవర్స్ వరండా గోడ మీదకి పరిగెత్తారు—బయటికెళ్ళే పన్నెండుగురూ కిందికి పరుగెత్తారు. — ఆలస్యం అయిపోయినందుకేడుస్తూ.

కాలేజీ నుంచి మెయిన్ రోడ్డును కలిపే ఆ రోడ్డుమీద పన్నెండుగురు అక్కడక్కడా సర్దుకున్నారు. కిళ్ళీ కొట్టు దగ్గరొకడూ, మర్రిచెట్టు కిటూ అటూ ఇద్దరూ, అద్దాల మేడ నీడనొకడూ, అప్పలమ్మ గుడిసె పక్కనొకడూనూ. వీళ్ళలో కొందరు స్వస్థానాలలోనే నిలచి ఘాటుగా చూస్తారు- తమ తమకి వుండుకున్న ప్రేయసుల వంక- కొందరు సదరు

ప్రేయసులను బస్సు స్టాండు దాకా సాగనంపుతారు. మిగతా వాళ్ళు ఆ అమ్మాయిల్ని ఇంటిదాకా దిగబెడతారు – అంగరక్షకుడి ఏర్పాటుతో. కొందరికిలిస్తారు– కొందరు సకిలిస్తారు. ఒకళ్ళిద్దరు మాత్రం ఆ యొక్క– ప్రేయసీమణి రాగానే ఆమెని తప్ప మిగతా వాళ్ళని చూసి, ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని పూర్తిగా ఆస్వాదిస్తారు. ఇంటిదాకా సాయం వెళ్ళేవాళ్ళు. ఆ అమ్మాయితో బస్సులో ఎక్కి– ఆమెకి ఎదురుగా నుంచోడమో కూర్చోడమో ఏర్పాటు చేసుకుంటారు మొదట. ఆ తరువాత ప్రేయసి తెలివి తేటలపై, అభిరుచులపై ఇదివరకే వేసిన అంచనాల ప్రకారం వెంకటచలం బూతు కథలూ, స్కోపన్ హోవర్ ఫిలాసఫీ, మాఘమ్ నవల్సూ– మొదలైన పుస్తకాలు టైటిలు బాగా కనబడే ధోరణిలో పట్టుకుంటారు. ఇంకొందరు తాము చదివే క్లాసూ, తమ పేరూ, అడ్రసూ, పెద్ద అక్షరాలతో చక్కగా రాసి కాస్త దబాయింపుగా దళసరిగా కనపడే ఏదో ఒక పుస్తకానికి అట్టవేసి దానిమీద ఈ లేబిల్ అంటించి చూపిస్తారు – ఆయా ప్రేయసీమణులు ఈ వివరాలు చదివి కంఠస్థం చేసుకునే అవకాశం ఇస్తూ.

తెలుగు నవల్సు సాయంతో భోజులు కొట్టే ప్రద్యుమ్నుడిని చూసి, "ట్రూ రొమాన్సు", "రియల్ డిటెక్టివ్"ల వంటి హైక్లాసు అమెరికన్ పత్రికలు పట్టుకు తిరిగే టైలరూ గేబిలూ నవ్వుకుంటారు.

ప్రద్యుమ్నుడూ, శివరావు, నాగేశ్వర్రావుల నకిలీల–గేబుల్ టైలర్ లని చూసి నవ్వుకుంటారు– "దేశవాళీ దొరలు – పెద్ద ఇంగ్లీషు బుక్కులు తెచ్చారయ్యా– తెలిసి చచ్చినట్టు" అని. దిలీప్ శ్రీ మాత్రం వీళ్ళందర్నీ చూచి నవ్వుకుంటాడు. అతను పుస్తకాలేం తేడు — హృదయం తప్ప. "ఈ లోకల్ రోమియోలకి స్థానిక జూలియట్‌లకి సరిపోయింది. ప్రేమంటే వీళ్ళకేం తెలుసు! అసలు ప్రేమకి నిర్వచనం చెప్పగలరా అని వీళ్ళు."

మధుబాల విషయంలో అతనికిదే ధైర్యం. ఆమె మనుష్యులకి సరి అయిన విలువ కట్టి వెర్రివెధవల్నీ వెంగళాయిల్నీ వేరు చెయ్యగలదు. మధుబాల చక్కనిపిల్ల. చదువుకున్న పిల్ల. మిలమిల మెరిసే అల్లరి కళ్ళూ, పెంకిగా పొగరుగా కనబడే కొనదేరిన ముక్కూ, పచ్చగా మెరిసిపోయే కోల ముదురూ, వదులుగా పట్టుకుచ్చులా ప్రవహించే మెత్తని జుట్టూ, పుష్పరాగచ్ఛాయలమీద పడే చిరునవ్వుకాంతుల్లో వెలిగిపోయే సన్నటి ఎర్రని పెదిమలూ...లోకంలో అందాలను అన్నిటినీ కలిపి దేవుడు స్వయంగా చేసిన చక్కని పిల్ల ఈ మధుబాల. దేవుడు చేసిన ఈ మధుబాలకి ఎంతో మంచి మనస్సుంటుంది. తెలివి తేటలుంటాయి. పోజుకొట్టే పిచ్చివాళ్ళకీ, నిశ్శబ్దంగా నిర్మల హృదయంతో ప్రేమించే తనకీ తేడా ఆమెకి బాగా తెలుసు. తన ఉత్తరాలకి జవాబియ్యలేదనుకో...అనుకో అయినా మధుబాల తనది. తను మధుబాలవాడు. నవ్వుకున్నాడు—సరిగ్గా మధుబాలని పదిగజాల దూరంలో వెంటాడుతున్న దిలీప్ శ్రీ - సరిగ్గా మధ్యాహ్నం యిదే సందర్భంలో ఇదే తప్పు వచ్చింది తనకి.

మెయిన్‌రోడ్డు సమీపించారు. మలుపు తిరుగుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసిందనుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ. తన పోటీదార్లు దిలీప్ ఒకటీ రెండూ, గేబిలూ పెయిలరూ యివాళ మరాటీపిల్ల మండేకర్ వెంటపడ్డారు. అందుకే వెనక్కి చూసింది మధు. తనంటే ఎలాగేనా మధూకి యిష్టం. పాలకీ నీళ్ళకీ తేడా హంసకి తెలిస్తే, తనకీ మిగతా చెత్తకీ ఉండుకున్న తేడా మధూకి తెలిసినట్టే. అయితే విడదీయటానికి కొద్ది ఆలస్యం అవచ్చును. ఆలస్యం అవడమే వాస్తవికతకు లక్షణం. అంతేగాని సినిమాల్లోలాగా తొలి సీనులో చూపులూ, మలిసీనులో మాటలూ, మూడోసీనులో పురుడూనూ సంభవించినట్టుకాదు. మొగ్గ వికసించి పువ్వవడానికి వ్యవధి వుండదూ! ప్రేమా అంతే. తను మధూని ప్రేమించి పూజించడం మొదలు పెట్టి—దాదాపు మూడేళ్ళు అవస్తోంది.

"బాగా దిట్టమయిన పునాదే" అనుకున్నాడు దిలీప్. ఆంధ్రుల ఆరంభ శూరత్వంలాగా మొదట్లోనే మహా జోరుగా ప్రేమించేస్తే మూడో నాటికల్లా చల్లారిపోతుంది వేడి. మెల్లిమెల్లిగా, క్షణక్షణం, అంగుళం అంగుళం, అడుగడుగూ జరగాలి.... ....

భూతం లాంటి బస్సు బొయ్యిమని హారన్ కొడుతూ ఆగింది. తను పరాగ్గా మెల్లి మెల్లిగా అడుగులేస్తూ మెయిన్ రోడ్డు మధ్య కొచ్చేసరికి అర్జంటు పనిమీద వెడుతున్న బస్సు ఆగిపోవాల్సి వచ్చింది తనకోసం. బస్సు కోప్పడింది. అపశ్రుతి కాదు కదా!

"ఛా" అనుకున్నాడు దిలీప్—కంగారులో తొక్కేసిన పేడకడి లోంచి కాలు తీసుకుంటూ. మెయిన్ రోడ్డు దాటిన మధు వెనక్కి తిరిగి పకాలున నవ్వింది. "ఎంత బాగుందీ నవ్వు" అనుకున్నాడు—పేడకాలు రోడ్డుమీద బాదుకుంటూ.

అసలు సిసలు మధుబాల యిల్లు వుండే రోడ్డులోకి వచ్చేశారు. ఈ రోడ్లో జనం తక్కువ. పోను పోను మరీ తక్కువ. బ్రిడ్జి దాటగానే కుడివేపు సందులో మొదటిల్లే మధు వుండేది. ఒక క్షణం ఆగి చుట్టూ చూశాడు—దగ్గరలో కుళాయి వుందేమోనని. మునిసిపాలిటీవారు అలాటి ఏర్పాటేమీ చెయ్యలేదు. తను త్వరపడకపోతే మధుని అందుకోలేడు యిల్లు చేరేలోగా. అలాగే పేడకాలుని రోడ్డుమీద ఈడ్చుకుంటూ గబగబా అడుగులు వేశాడు తెగించి.

సరిగ్గా బ్రిడ్జి మధ్య కొచ్చేసరికి కలుసుకున్నాడు మధూని.

పూడి పడదేం మాట!.... దగ్గి గొంతు సవరించుకున్నాడు.

కాళ్ళూ చేతులూ ఒణుకుతున్నట్టున్నాయి ఇందాక బస్సుదగ్గర అదిరిపాటువల్ల కాబోలు.

"మధూ! సారీ... హిహిహి ...." వెకిలిగా వుందేమో తన నవ్వు ....

"ఐమీన్_సరూ....అదే అదే....సరోజా...." గోచీ పెట్టుకుని నూనె ఓడుతున్న ముష్టికుర్రాడు అడ్డుపడ్డాడు కాళ్ళకి—"సార్ సార్ కాల్నా"అని.

సరోజ ఆగింది. ముష్టికుర్రాడు తొడమీద పొడిచాడు. "ఛీ-ఫో" అన్నాడు దిలీప్. ఈ లోగా వెనక్కి తిరిగి సూటిగా తనవేపు చూసింది సరోజ. బాబోయ్! తన కళ్ళు వాలిపోయాయి. పేడతో అలుక్కుపోయి తడితడిగా వున్న కాలు కనబడింది. ముష్టికుర్రాడు చొక్కా కొస పట్టుకుని లాగుతున్నాడు ఓ పక్క. కాలు వెనక్కి దాచేసుకుని. ముష్టికుర్రాడిని వెనకాలికి తోసేసి, బలవంతాన రెప్పలు పైకెత్తాడు- "సరూ.... క్రిస్మస్ గ్రీటింగ్సు కార్డు....తెచ్చాను....ఐమీన్....నేను వేశాను" మధుబాల అనబడే సరోజ తొణకలేదు, బెణకలేదు.

వద్దనుకున్న యికిలింపు తనకి మళ్ళా వచ్చేసింది. "యిహిహి...." అసహ్యించు కున్నాడు. ఏమనుకుంటుందో ఏమిటో. కీచకుడి ఫోజు అనుకోదు కదా ఖర్మ!....చెమట్లు పోశాయి. చర్మం కంపించి పోతోంది_మలేరియా వచ్చినట్టు చేతులు వణికాయి.... "తీసుకో దిలీప్! ఐమీన్ సరోజా! నీకోసం ప్రత్యేకం...." దీని దుంపతెగ వెధవ వాక్యం_ఎంతకీ పూర్తి కాదు. ఇలాంటప్పుడు చిన్న చిన్న వాక్యాలొస్తే ఎంత బావుండునూ. తటిల్లత లాగ గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళిపోయింది మధుబాల అనబడే సరోజ ముక్కుకు సూటిగా కోపంగా చూస్తూ.

ఎదురుగుండా ఎడారిగానీ కొండగానీ-సముద్రంగానీ నదిగానీ వుంటే- ఆ సమయంలో సూర్యుడు అస్తమిస్తూ వుంటే _ బరువెక్కిన గుండెతో, బాధించే గుండెతో, కారే కన్నీళ్ళతో, వేడెక్కిన బుర్రతో, ఎండిన పేడ కాలుతో, పగిలిన హృదయ భాండం తాలూకు ముక్కల్ని ఏరి, చినిగిన లేక అప్పుడు చింపుకున్న చొక్కా జేబులో వేసుకుని ప్రేయసి మధు తొక్కిన ధూళి ఓ చిటికెడు నొసట రాసుకుని, నిరాకరించబడిన గ్రీటింగ్సు

కార్డును గుండె కదుముకుని అలా— అలా సూర్యాస్తమయంలోకి లేపోతే కారుచీకట్లలోకి....అదీ కాకపోతే సినిమాలలో లాగ అనంత విశ్వంలోకి.... రెండు నెల్లగా క్షవరం, తలంటూ మొదలైన సంరక్షణ లేక తుప్పలా పెరిగిన తన తలని భూమాత వడిలో దాచుకునే నిమిత్తం-దిలీప్ శ్రీ వెళ్ళిపోయి వుండును.

కానీ చిక్కేమిటంటే ఆ బ్రిడ్జికి దగ్గరలో అలాంటి ఏర్పాటేంలేదు. కొంచెం పైకిపోతే మాలగూడెం వుంది. అదీగాక ఒక్కడుగు ముందుకు వేసినా మధు తనని అపార్థం చేసుకుని, మధ్యాహ్నం శశిరేఖ శోభనాద్రిని కొట్టినట్టు రాళ్ళతో కొట్టవచ్చు. లేకపోతే వాళ్ళవాళ్ళని పిలవచ్చు. అందులోనూ వాళ్ళన్నయ్యకి కొంచెం కండపుష్టి వున్నట్లే గుర్తు....కీడెంచి మేలెంచమన్నారు.

పోనీ బ్రిడ్జిమీంచి దూకేద్దాము అంటే కింద ప్రవహించేది మురికి కాలవ. "ఎందుకులే" అని వెనక్కి తిరిగాడు.

"సార్! కాల్నా" అని ముష్టి కుర్రాడు చొక్కా పట్టుకు లాగాడు. ఆ మాటు దిలీప్ ద్రవించిపోయింది. చేతిలోవున్న అందమైన గ్రీటింగు కార్డు కుర్రవాడి కిచ్చేశాడు ఆర్ద్రనయనాలతో....

తల వంచుకుని యింటికి బయల్దేరాడు బరువుగా అడుగులు వేసుకుంటూ.

వారం రోజులు గడిచాయి. ఈలోగా గొప్ప గొప్ప సంఘటనలు జరగలేదు. ఏ ప్రేమికుడూ తపించి కృశించి నశించిపోలేదు; రోజూ బెదిరిస్తున్నా. దిలీప్ శ్రీ యథాప్రకారంగానే వున్నాడు. ఇపుడు మధుబాలని ద్విగుణీకృతమైన మొండితనంతో ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ వేళ మధు అలా చేయడానికి కారణం సిగ్గు. తను మాట్లాడగానే ఆమెకు సిగ్గు ముంచెత్తుకు వచ్చింది.

అది బయటకు కోపంలా కనపడవచ్చుకానీ నిజానికి సిగ్గే! సిగ్గంటే సిగ్గే! అసలు సిసలు సిగ్గు. ఎలాగేనా మధు తనదే. తను మధుబాల వాడే- అని ఓదార్చుకున్నాడు దిలీప్ శ్రీ.

ఇంకోవారం గడిచింది. మైథిలి వచ్చింది వూరునుంచి. ఉత్తగోల మనిషి. దాని హృదయంలో ఎక్కడా సున్నితత్వం, దయాదాక్షిణ్యం లేవు కాబోలు. మొగజాతిని దుమ్మెత్తి పోసేసి దూసి దులిపేస్తుంది. దిలీప్ శ్రీ బాబాయి కూతురు మైథిలి. చిన్నప్పుడిద్దరూ ఒకేచోట పెరిగారు.

"మిమ్మల్నెవర్తి నమ్ముతుంది అసలు? అసలెందుకు నమ్మాలంట?" అంది మైథిలి బీచిలో బటాణీలు నవుల్తూ.

"నీకు తెలీదే! ప్రేమనేది పవిత్రం— శాశ్వతం. అది స్వార్థం కోరదు" అన్నాడు దిలీప్ నాసా పుటాలెగరేస్తూ.

"ఏడిశావ్? ప్రేమ ప్రేమంటావు గదా. మీనాన్న రేపు 'అన్న— వెధవా-కాదు కూడదంటే ఇవాళ ప్రేమించినదాన్ని పెళ్ళాడ గలవురా?"

"మమ్మల్నంత వెర్రి వెధవల్ని చెయ్యకు. అమ్మయ్యేది బాబ య్యేది—అమరమైన ప్రేమకన్నానా. అంతగా కావలిస్తే అడుక్కు తింటాం" అంటూ బుసలు కొట్టాడు దిలీప్.

"ఎందుకురా అలా శివమెత్తి పోతావ్? కబుర్లు చెప్పినట్టు కాదు. నువ్వు ప్రేమించే దానికి నువ్వు యిచ్చే హామీ, నువ్వు చూపించే సుఖం అడుక్కు తినడమేనా?.. ఒరేయ్! నే చెప్తావిను. మీరందరూ కవులు. స్వర్గలోకాలూ, స్వప్నలోకాలూ తప్ప మీకింకోటి తెలీదు. మీకేం! కాలు మీద కాలేసుకుని నోట్లో దుమ్మేసుకుని కూచోగలరు. నిన్ను నమ్మిన ఆడ దాని నోట్లో దుమ్ము కూడా వేసుకోనివ్వరు—నీలాటి పెద్దమనుషులే రేపు"

"బావుంది బావుంది. ఎంతో బావుంది నీ ఉపన్యాసం. బటాణీలు పూర్తిగా తినెయ్."

మైథిలి పకపక నవ్వింది. "ఉడుక్కుంటా వెందుకురా! ఓ కొమ్మ మీద కుదురుగా కూచున్న రెక్కల్లేని పిట్టని అక్కణ్ణించి దూకమని చెప్పి ఆ దూక వలసినచోట కొమ్మకి బదులుగా కొమ్మ యొక్క బొమ్మని చూపిస్తే పిట్ట ఎలా వస్తుందిరా? తండ్రిచాటునవున్న ఆ అమ్మాయీ అంతే. ఈ ప్రేమలూ నిరాశలూ హృదయాలూ వాస్తవిక జీవితంలో...."

దిలీప్‌కి చిరాకేసింది. మత ప్రవక్తలాగా మైథిలి ఉపన్యసిస్తుంటే, "హూ" అన్నాడు చిరాకు ప్రకటిస్తూ:

మైథిలి వూరుకుంది.

ఒక నిముషం ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

"ఒరేయ్ తమ్ముడూ—అదుగో ఆతెల్లసూటు వెడుతోంది చూశావూ—ఆ సూటుమీద ఓ చిన్న మసిబారిన దీపంబుడ్డిలాంటి మొహం వుంది. దాని కథ చెప్పనా—దాని పేరు రామదాసు"

దిలీప్ మాట్లాడలేదు. పోతున్న వ్యక్తిని చూశాడు. అతన్ని గుర్తు పట్టలేక పోయాడు. మైథిలి మాత్రం మామూలు ఉత్సాహంతోనే వాగడం మొదలు పెట్టింది.

"నేను బస్సెక్కాను—ఏడాది క్రితం. ఈ రామదాసూ అందులో ఎక్కాడు. బస్సు వెడుతుండగా కండక్టరుతో సరసం ఆడాడు. జోక్ బావుందనీ, అది వేసింది తోటి మానవుడేననీ, నేను ఫకాలున నవ్వాను. ఒరేయ్ అబ్బాయ్ బస్సు దిగేలోపున దాదాపు రెండు వందల జోక్స్ చెప్పాడు జనాంతికంగా. ఇంతసేపూ నన్ను చూపుల్తో తూట్లు పొడిచేస్తూనే వున్నాడు. ఇంకో రోజు మళ్ళీ కనబడ్డాడు బస్సులో. ఆ మర్నాడు బీచిలో. మూడోనాడు సినిమాలో. నాలుగోనాటి నుంచి నేనెక్కడి కెడితే అక్కడే సిద్ధమయేవాడు. నేనేదేనా వస్తువుకేసి చూడబోతే, ఆ చూడ బడ బోయే వస్తువుకీ నాకంటికీ మధ్య నిలబడేవాడు యికిలిస్తూ"

దిలీప్‌కి కోపం వచ్చింది వాడిమీద. "ఎవడేవాడు?" అన్నాడు శ్రద్ధగా.

"ఏం? తంతావా వాడిని?"

"కాకపోతే ఏమిటి మరి?"

"నువ్వు మి మధుబాల అనబడే సరోజనిని తరమచ్చా?"

ఒళ్ళు మండింది దిలీప్‌కి.

"అదీ అలా చెప్పు. చూడ బడ్డం-తరమ బడ్డం నీ కిష్టమే అన్న మాట!"

"ఛప్ నోర్ముయ్! కథ వినరా అంటే.... ఏం? యింక చూస్కో-తమాషా-తన కాలేజీ ఆఖరి పిరీడు రోజూ ఎగేసి నా కాలేజీ వదిలే టైంకి హాజరయేవాడు. మా హాస్టలు దాకా దిగబెట్టేవాడు. ఒకవేళ నాకేదేనా ఆలస్యం అయితే ఓపిగ్గా కూర్చునేవాడు పాపం!"

"హారి వీడినిస్త్రీ చెయ్యా"

"చేద్దుగాని విను. ఓమాటు బీచిలో టైం అడిగాడు. చెప్పాను మని షనుకుని. అంతే. కొంప మునిగింది. మరునాడు పెద్ద ఉత్తరం వచ్చింది-పెద్ద నీలం రంగు కవర్లో. చాలా ఖరీదయిన కాగితం- గుప్పుమని పరిమళాలు గుబాళించింది కవరు చింపగానే. నాపేరూ, నాన్న పేరూ మా యింటి వివరాలూ-వీడి దుంపతెగా-ఎలా సంపాదించాడో తెలియదుగానీ మొత్తానికి- నాకు తనన్ని విధాలా తగినవాడని వక్కాణించి, తన గుర్తులు సూచించి, తను నన్నెంత ప్రేమిస్తున్నాడో వివరించి నా కోసం తన హృదయం ఎంత కుమిలి పోతోందో విశదంగా వర్ణించాడు. ఇంకా నా కర్థంకాని వేవో బోల్డు రాశాడు. పోన్లే మనకెందుకని వూరుకున్నానా - మర్నాడు ఇంకో వుత్తరం వచ్చింది. అంతే ఇంక అక్కడినించి ధారా పాతంగా వచ్చిపడేవి గ్రీటింగ్సు కార్డులూ, వుత్తరాలూనూ. సాభి

ప్రాయంగా చూసేవాడు నాకేసి, తను పంపినవి అందాయా అని. నేను దొరకలేదు. ఖాతరు లేకుండా పోయేదాన్ని."

"అదే నీ తప్పు. అవునూ కాదూ అనరాదూ?" అన్నాడు దిలీప్.

"నీ బొంద! అవునంటే కొంపలు మునిగే. కాదంటే రోడ్డుమీద వాడితో వాదన. ఎందుకీగోల అని ఊరుకున్నా. మొన్నీమధ్య ఏమను కున్నాడో ఏమో కార్డు తెచ్చి శాంతంగా యివ్వబోయాడు "ఇది ప్రత్యేకం నీకోసం" అంటూ. నేనో ఇనుప చూపు చూసి గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళి పోయాను పుచ్చుకోకుండా. అనేక జాలి పడ్డాననుకో. ఆ జాలి అప్పుడే చూపించి వుండి కార్డు తీసుకుని వుంటే అది కాస్తా ప్రేమ అనుకుని మీద బడి వుండును."

దిగంతాల నెక్కడో పిడుగు పడ్డట్టయింది. దిలీప్ శ్రీ యొక్క తల కాయ దిమ్మెక్కి, తిరిగి చురుగ్గా పనిచేసింది.

పావు నిముషం మైథిలి కళ్ళలోకి చూశాడు సూటిగా ఏదో వెతుకు తున్నట్టు.

ఆడుకునే పాపాయి కళ్ళలాగా, అమాయకంగానూ, ఆనందంగానూ ఉషఃకాలాన నేల రాలిన పారిజాత పుష్పాల వలె తెల్లగా కాంతివంతం గానూ, నీలిమాకాశం వలె నిర్మలంగానూ చిరునవ్వుతో వెలుగుతున్నాయి మైథిలి కళ్ళు.

తలవంచుకున్నాడు దిలీప్. కొంచెం ఆగి మెల్లిగా అడిగాడు.

"మధుబాల చెప్పిందా ఈ కథ?"

కిలారున నవ్వింది మైథిలి.